



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **RUMPOLD-P, s.r.o.**, se sídlem Úslavská 27, Plzeň, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1 – Nové Město, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Město Příbram, se sídlem Tyršova 108, Příbram, zast. JUDr. Tomášem Samkem, advokátem se sídlem Pražská 140, Příbram, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2014, č.j. ÚOHS-R166/2013/VZ-2205/2014/310/MMI/IPs,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 31. 3. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R116/2013/VZ-2205/2014/310/MMI/IPS, kterým zamítl rozklad podaný žalobcem a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 5. 2013, č. j. ÚOHS-S396/2012/VZ-9316/2013/513/KSt, kterým zamítl návrh žalobce ve věci uložení zákazu plnění Smlouvy o svozu a odstraňování směsného komunálního odpadu č. S/12/95/Še uzavřené dne 17. 4. 2012 mezi městem Příbram a Technickými službami města Příbrami, příspěvkovou organizací dle ustanovení § 118 odst. 5 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „ZVZ“).

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce ve své žalobě namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Nezákonnost žalobce spatřuje v nesprávných žalovaným uvedeným závěrech nepřipustného excesivního výkladu ustanovení a aplikace in-house výjimky dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. e) ZVZ, když nezohlednil její účel a umožnil tím její aplikaci i na případy, které podmínky aplikace věcně nenaplnují. Dále spatřuje žalovaný nezákonnost napadeného rozhodnutí i v tom, že žalovaný dle žalobce zcela opominul okolnosti, za kterých zadavatel (osoba zúčastněná) veřejné zakázky přistoupil k vytýkanému jednání. Dle žalobce je takové jednání v podobě využití in-house výjimky součástí dlouhodobého postupu vedenému jednotčím záměrem směřujícím k obejití pravidel pro zadávání veřejných zakázek a opatření žalovaného s úmyslem zadat zakázku konkrétnímu dodavateli.

III. Vyjádření žalovaného, vyjádření osoby zúčastněné a replika žalobce

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 7. 5. 2014 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dle žalovaného žalobce napadá zejména skutečnost, že veřejnou zakázku částečně plní subjekt odlišný od vybraného uchazeče, přičemž má za to, že by předmět veřejné zakázky měl plnit výhradně vybraný uchazeč. Předmětem přezkumu v tomto případě byla Smlouva o svozu a odstraňování směsného komunálního odpadu č. S/12/95/Še uzavřená dne 17. 4. 2012 mezi zadavatelem a vybraným uchazečem, Úřad tedy posuzoval splnění zákonných podmínek pro použití výjimky in-house zadávání zadavatelem pro předmětnou smlouvu a z ní vyplývajícího plnění. Z tohoto vyplývá, že když žalobce rozporuje, že vybraný uchazeč část plnění zajistil prostřednictvím společnosti SVZ Centrum, a tím byly podmínky pro výjimku in-house zadávání porušeny, směřuje tím dvě veřejné zakázky a dvě správní řízení dohromady. Skutečnost, že vybraný uchazeč část plnění zajistil prostřednictvím společnosti SVZ Centrum, bylo předmětem přezkumu v jiném správním řízení, které již bylo pravomocně skončeno. Tyto veřejné zakázky je třeba posuzovat odděleně, a tudíž všechny námitky vztahující se k plnění části předmětu veřejné zakázky společnosti SVZ Centrum jsou dle žalovaného irelevantní. Dle žalovaného zákon nikterak nepřikazuje, aby pro použití in-house výjimky musela osoba, která bude v rámci in-house

výjimky pro zadavatele předmět plnění veřejné zakázky plnit, tento předmět plnit v celém rozsahu. Vzájemná souvislost úkonů zadavatele je dle žalovaného nerozhodná pro posouzení věci. Dle žalovaného taktéž nelze souhlasit s námitkou navrhovatele, že postupem vybraného uchazeče došlo k podstatné změně smlouvy, neboť došlo ke změně subdodavatele. Společnost SVZ Centrum zde není subdodavatelem. Je dodavatelem v jiné veřejné zakázce, v níž je zadavatel vybraný uchazeč.

[4] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 10. 6. 2014, uvádí, že se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného a taktéž shledává žalobu nedůvodnou.

[5] V replice, doručené soudu dne 17. 6. 2014, žalobce setrvává na tvrzení uvedených v žalobě. Žalobce poukazuje na to, že od počátku svého postupu, kterým brojí proti postupu zadavatele spočívajícím v obcházení ZVZ při zajištění likvidace komunálního odpadu ve městě Příbram, poukazuje na to, že všechny kroky zadavatele ve své posloupnosti a návaznosti směřují k jedinému cíli, jímž je zadání těchto služeb konkrétnímu dodavateli, společnosti SVZ Centrum. Žalobce poukazuje na nepřipustné dělení postupu zadavatele do jednotlivých izolovaných kroků a snahu je členit do formálně samostatných správních řízení, v nich žalovaný nemusí k celkovým souvislostem celého případu přihlížet. Takový postup žalovaného vede dle žalobce k popření účinné a efektivní nápravy zjištěného stavu. Dle žalobce znemožňuje totiž postihnout jednání zadavatele, který postupně realizovanými kroky flexibilně obchází dílčí opatření nařízení žalovaným, takže zadavatel může bez zábran dál realizovat svůj původní záměr spolupráce s preferovaným dodavatelem, který je v rozporu s pravidly ZVZ. Žalobce tvrdí, že postup žalovaného je v rozporu s principy správního řádu. Žalobce odkazuje na judikaturu, která vede k povinnosti posuzovat jednání zadavatele v širších okolnostech. Dle žalobce je nezbytné, aby pro aplikaci in-house výjimky vybraný uchazeč, kterému je zakázka na základě in-house výjimky zadávána, skutečně plnila předmět této zakázky.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[6] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[7] Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 2. 4. 2012 uzavřeli Technické služby města Příbram, příspěvková organizace se sídlem U Kasáren 6, Příbram (dále též „TS města Příbram“) smlouvu o odstraňování odpadu se společností SVZ Centrum s.r.o., se sídlem Aloise Jiráska 264, Příbram. Předmětem této smlouvy bylo zavázání se společností SVZ Centrum s.r.o. odebírat odpad od TS města Příbram, který TS města Příbram není schopno využít nebo odstranit jiným způsobem, a to jednak komunální odpad a dále další odpad a to vše za podmínek stanovených smlouvou. Takové odpady dále přebírat do svého vlastnictví a likvidovat je, jednak ukládáním na skládce, jednak ostatními zákonem stanovenými způsoby. Smlouva vymezila i to, že převzetím odpadu dle smlouvy od TS města Příbram

přechází na SVZ Centrum s.r.o. vlastnické právo k odpadu a také povinnost naložit s ním způsobem, který stanoví platné právní předpisy.

[8] Dne 17. 4. 2012 uzavřeli Město Příbram (dále též „osoba zúčastněná“ nebo „zadavatel“) a Technické služby města Příbram, se sídlem U Kasáren 6, Příbram (dále též „TS města Příbram“) smlouvu o svozu a odstraňování směsného komunálního odpadu. TS města Příbram je příspěvková organizace zřízená městem Příbram, přičemž mezi její hlavní činnost je zařazeno i nakládání s odpady. Předmětem výše uvedené smlouvy bylo zavázání se odebírat směsný komunální odpad a odpad obdobný komunálnímu odpadu. Dle smlouvy převzetím odpadu přechází na TS města Příbram vlastnické právo k odpadu a také povinnost naložit s ním způsobem, který stanoví platné právní předpisy.

[9] Spor tkví v otázce, zda vzniklý smluvní vztah mezi zadavatelem a TS města Příbram mohl být podřazen pod výjimku dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. e) (tzv. in-house výjimka). Nebo zda takovým jednáním zadavatel porušil zákon o veřejných zakázkách, když na zakázku na svoz a odstraňování směsného komunálního odpadu nepoužil ustanovení ZVZ týkající se zadávacího řízení a když část smluvního plnění TS města Příbram přeneslo na společnost SVZ Centrum s.r.o. TS města Příbram tak neplnilo celou část plnění vymezené smlouvou uzavřenou mezi ním a Městem Příbram (zadavatelem). Povinností soudu je proto přezkoumat zákonnost uzavřené smlouvy a zákonnost použití výjimky dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. e) ZVZ při zadávání veřejných zakázek pouze ve vztahu mezi městem Příbram a TS města Příbram.

[10] Město Příbram jako zadavatel splňuje podmínky dle ustanovení § 2 ZVZ týkající se zadavatele veřejné zakázky. Jedná se dle ustanovení § 2 odst. 2 o územní samosprávný celek a o příspěvkovou organizaci, u níž funkci zřizovatele vykonává územní samosprávný celek. Tudiž oba subjekty splňují požadavky dle ZVZ pro postup při zadávání veřejných zakázek, jsou veřejnými zadavateli. Veřejnou zakázku zákon o veřejných zakázkách definuje jako zakázku realizovanou na základě smlouvy mezi zadavatelem a jedním či více dodavateli, jejímž předmětem je úplatné poskytnutí dodávek či služeb nebo úplatné provedení stavebních prací. Veřejná zakázka, kterou je zadavatel povinen zadat podle tohoto zákona, musí být realizovaná na základě písemné smlouvy. V předmětné věci se jedná o veřejnou zakázku na služby, a to na svoz a odstraňování směsného komunálního odpadu města Příbram a okolních vesnic. Zakázka mezi zadavatelem a TS města Příbram splňuje podmínku písemné smlouvy a úplatného poskytnutí služeb.

[11] Výjimka (tzv. „in-house výjimka“), kdy není zadavatel povinen zadávat podle ZVZ veřejné zakázky je upravena v ustanovení § 18 odst. 1 písm. e) ZVZ tak, že zadavatel nemusí zadávat veřejnou zakázku dle ZVZ pokud je předmětem této zakázky poskytnutí dodávek, služeb nebo stavebních prací veřejnému zadavateli osobou, která vykonává podstatnou část své činnosti ve prospěch tohoto veřejného zadavatele a ve které má veřejný zadavatel výlučná majetková práva; veřejný zadavatel má výlučná majetková práva v určité osobě, zejména pokud disponuje sám veškerými hlasovacími právy plynoucími z účasti v takové osobě, nebo pokud taková osoba má právo hospodařit s majetkem veřejného zadavatele, nemá vlastní majetek a výlučně veřejný zadavatel vykonává kontrolu nad hospodařením takové osoby.

[12] Smyslem in-house výjimky je vyloučení aplikace ZVZ na ty veřejné zakázky, které jsou zadávány veřejným zadavatelem v rámci jeho vlastní vnitřní organizační struktury, neboť zde nedochází k narušení hospodářské soutěže jako takové.

[13] Krajský soud zdůrazňuje, že současná právní úprava in-house výjimky je založena pouze na judikatuře Evropského soudního dvora. Aplikace této výjimky může být pouze v případě, že jsou splněny kumulativně podmínky, a to, že (i) zadavatelem je pouze veřejný zadavatel, dále (ii) plnění na základě takové veřejné zakázky je poskytnuto veřejnému zadavateli osobou, která vykonává podstatnou část své činnosti ve prospěch tohoto veřejného zadavatele a (iii) zadavatel disponuje v osobě, která mu plnění poskytuje, výlučnými majetkovými právy.

[14] Dalšími podmínkami pro naplnění aplikace in-house výjimky jsou podmínky vymezené judikaturou a to, že in-house entita neobsahuje soukromý kapitál, dále kontrola vykonávaná zadavatelem nad in-house entitou je analogická kontrole, kterou zadavatel vykonává nad vlastními organizačními složkami a in-house entita vykonává podstatnou část své činnosti pro zadavatele, který ji kontroluje, a ostatní vykonávané činnosti mají jen okrajový význam.

[15] Základní podmínky pro aplikaci in-house výjimky je poskytnutí služeb mezi městem Příbram a TS města Příbram, což je v tomto případě splněno, jelikož se jedná dle vymezení předmětu smlouvy o svozu a odstraňování směsného komunálního odpadu ze dne 17. 4. 2012 o zavázání se odebírat směsný komunální odpad od města Příbram, odvázet jej a likvidovat jednak ukládáním na skládce, jednak ostatními zákonem stanovenými způsoby. První podmínka je tudíž dle výše uvedeného splněna.

[16] Druhá podmínka je předpoklad být veřejným zadavatelem, což také, dle výše uvedeného město Příbram splňuje, jelikož dle ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) je územním samosprávným celkem. Územní samosprávný celek vymezuje zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky v čl. 99 tak, že Česká republika se člení na obce, které jsou základními územními samosprávnými celky.

[17] Třetí podmínka je výkon podstatné části činnosti ve prospěch tohoto zadavatele. Dle uzavřené smlouvy mezi městem Příbram a TS města Příbram je zjevné, že se jedná o svoz odpadu, včetně sběru, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů ve městě Příbrami a okolí. Tudíž se jedná o činnost vykonávanou ve prospěch města Příbram. Je nutné vymezit pojem „podstatné“ části činnosti. Ze zakladatelských listin – Zřizovací listina ze dne 31. 10. 2013, přístupných z obchodního rejstříku je zřejmé, že předmětem hlavní činnosti zřizovaného TS města Příbram je dle čl. III. bod 2. správa, obnova, opravy a údržba místních a určených účelových komunikací, jejich součástí, příslušenství a souvisejících silničních pozemků v územním obvodu města Příbram; dále čištění a zimní údržba silnic, místních komunikací, oprava veřejného osvětlení města Příbram apod. mimo jiné i dle písm. c) zajištění likvidace komunálního odpadu – nakládání s odpady a dle čl. VIII. bod 1. písm. b) nakládání s opady (s výjimkou nebezpečných), včetně vývozu odpadových jímek. Ze Zřizovací listiny je zřejmé, že vykonává podstatnou část své činnosti ve prospěch veřejného zadavatele. Soud zdůrazňuje, že zákon nijak kvantitativně neurčuje ani minimální ani maximální limit, od kterého by rozsah plnění veřejné zakázky mohl být podřazen pod

zákonnou in-house výjimku. I přestože k likvidaci a ukládání odpadu nemá TS města Příbram žádné prostředky, jedná se pouze o jednu položku z vymezeného předmětu Smlouvy o svozu a odstranění komunálního odpadu.

[18] Další podmínkou je výlučnost majetkových práv veřejného zadavatele ve společnosti vykonávající smlouvu. Z čl. VI. bod 3. Zřizovací listiny je zřejmé, že ekonomická činnost organizace je zabezpečována příspěvky z rozpočtu zřizovatele. Příspěvky jsou schváleny zastupitelstvem města vždy na jeden kalendářní rok. Organizace je povinna se řídit dle čl. VII. Zřizovací listiny při svém finančním hospodaření ustanoveními zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, při nakládání s finančními prostředky ze státního rozpočtu, zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, zákonem č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů. Je zřejmé, že veřejný zadavatel má výlučná majetková práva v TS města Příbram. TS města Příbram má právo hospodařit s majetkem veřejného zadavatele, nemá jiný vlastní majetek a výlučně pouze město Příbram vykonává kontrolu nad hospodařením TS města Příbram. Všechny zákonem stanovené podmínky dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. e) (tzv. in-house výjimka) jsou splněny.

[19] Soud odkazuje na významnou judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) a to především na rozhodnutí ze dne 19. 4. 2007 C-295/05 ve věci Asociación Nacional de Empresas Forestales v. Transformación Agraria SA, Administración del Estado, které konstatuje, že *„[k]míře převážné činnosti ve prospěch zadavatele ve vztahu ke státní společnosti Tragsa (poskytuje služby v oblasti rozvoje venkova a zachování životního prostředí, které jsou jí svěřeny státní správou), která provádí v průměru více než 55% své činnosti ve prospěch autonomních společenství a přibližně 35% ve prospěch státu, dospěl ESD k závěru, že tento procentní podíl nasvědčuje tomu, že jmenovaná společnost vykonává většinu své činnosti ve prospěch veřejných orgánů, které jí vlastní. K naplnění pojmu převážné činnosti přitom nejsou rozhodující vlastnické podíly zřizovatelů subjektu. V šetřeném případě ESD připustil plnění ve prospěch státu, který vlastní 99% základního kapitálu, jakož i ve prospěch čtyř autonomních společenství, která mají každá jednu akcii, přičemž společně vlastní 1% základního kapitálu“*.

[20] Dále také rozhodnutí ze dne 11. 1. 2005 C-26/03 ve věci Stadt Halle a RPL Lochau v. TREA Leuna, kde soudní dvůr uvádí, že *„[p]ro splnění podmínky výlučné kontroly musí být zadavatel skutečně výlučným vlastníkem obchodní společnosti a jakýkoliv vlastnický podíl soukromého sektoru, byť v minimální procentní míře, je nepřipustný.“*

[21] Soud odkazuje i na rozhodnutí SDEU C-480/06, Komise evropských společenství v. Spolková republika Německo ze dne 9. 6. 2009, kde byla řešena problematika tzv. horizontální spolupráce. V uvedeném rozsudku byla řešena situace, kdy správní obvody zadaly zakázku na odstraňování odpadů technickým službám města Hamburk, aniž by tato zakázka na služby byla předmětem nabídkového řízení v rámci formálního zadávacího řízení. SDEU také v rozhodnutí judikoval, že *„[k]romě toho je nesporné, že smlouvu uzavřenou mezi technickými službami města Hamburku a dotčenými Landkreise je třeba kvalifikovat jako výsledek meziobecní spolupráce mezi smluvními stranami této smlouvy, jež s sebou nese zvláštní požadavky související se zajišťováním posláním odstraňování odpadů.“* Dle názoru

SDEU orgán veřejné moci může plnit svěřené úkoly ve veřejném zájmu buď vlastními prostředky, nebo ve spolupráci s jinými orgány veřejné moci, aniž by byl nucen obrátit se na vnější subjekty, které nespádají do jeho organizační složky.

[22] Důvodová zpráva k zákonu o veřejných zakázkách u § 18 uvádí, že „výjimka umožňuje uzavírat smlouvy mimo režim zákona, pokud jsou příslušné dodávky, služby či stavební práce poskytovány veřejnému zadavateli osobou, která vykonává převážnou část své činnosti ve prospěch veřejného zadavatele (obecně se v evropském pojetí považuje za převážnou činnost dosahující kolem 80% obrátu osoby, ve které má veřejný zadavatel tzv. výlučná majetková práva; zákon vymezuje legální definici výlučných majetkových práv. Tato výjimka bude nejčastěji dopadat na zadavatele, kteří zřídili či založili k poskytování určitých činností příspěvkové organizace, státní podniky či obchodní společnosti.“

[23] Dle výše uvedené judikatury je zřejmé, že zadavatel splňuje všechny požadavky k tomu, aby nebyl nucen vést zadávací řízení a mohl využít zákonné výjimky dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. e) ZVZ, tzv. in-house výjimky. Tzv. in-house smlouvy, tedy případ, kdy veřejný zadavatel nemusí tyto smlouvy zadávat v zadávacím řízení a může je uzavřít s konkrétním subjektem, jsou dle zákona pouze v případě, že subjekt splňuje podmínku výkonu podstatné části své činnosti ve prospěch veřejného zadavatele a veřejný zadavatel má v tomto subjektu výlučná majetková práva. Dle důvodové zprávy musí převážná činnost dosahovat alespoň 80 % obrátu, což je v tomto případě splněno, jelikož pouze likvidaci odpadu nemá možnost TS města Příbram vykonávat, protože nemá prostory k tomu vymezené. Jedná se o meziobecní spolupráci, která směřuje k zajišťování odstraňování odpadů, jedná se tudíž o činnost veřejně prospěšnou, přičemž zadavatel nemá povinnost se obracet na vnější subjekty.

[24] Žalobce dále ve své žalobě namítá nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu. Soud nespatřuje v jednání žalovaného žádné nesrovnalosti, nesprávnosti či neúplná zjištění. Ze spisového materiálu vyplývá, že se žalovaný zabýval dostatečně smluvním vztahem a okolnostmi vztahu mezi osobou zúčastněnou a TS města Příbram. Namítané skutečnosti vypořádal a odůvodnil v napadeném rozhodnutí dostatečně. Žalobcem namítané rozpory se zásadami správního řádu není možné v jednání žalovaného spatřovat. K této námitce žalobce je třeba uvést a zdůraznit, že předmětem tohoto soudního řízení je posouzení podmínek pro použití výjimky in-house dle ZVZ u vztahu mezi zadavatelem a TS města Příbram, tedy přezkoumání úkonů žalovaného učiněných v posuzování těchto podmínek pouze v tomto vztahu, nejde tedy o přezkum postupu ve vztahu mezi TS města Příbram a společností SVZ Centrum s.r.o. Zdejší soud v souladu s konstatováním žalobce shledává, že žalobcem uváděné námitky se nevztahují k soudem přezkoumávanému zadávacímu řízení, naopak se vztahují k jinému správnímu řízení vedenému u žalobce, tedy tyto námitky nejsou relevantními pro přezkoumávané správní řízení. Vzájemná souvislost úkonů zadavatele je tak pro posouzení žalobcem namítaného vztahu nerozhodná. Namítané další jednání zadavatele je předmětem jiného správního řízení, proto není možné se touto námitkou z tohoto důvodu dále zabývat. Námitka neúplného a nesprávného zjištění skutkového stavu vztahující se k nyní soudem přezkoumávanému správnímu řízení je proto nedůvodná.

V. Shrnutí a náklady řízení

[25] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[26] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

[27] Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena soudem žádná povinnost, se kterou by byly spojeny náklady a ani soud neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. dubna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu